

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoPr/7/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813209334
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5813209334.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: Milan Jurkovec POMAS, s miestom podnikania Závodná 459, 027 43 Nižná, IČO: 37 089 641, právne zastúpeného: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: D. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX, XXX XX Q., právne zastúpenému: JUDr. Michaela Pagáčiková, advokátska kancelária so sídlom Radlinského 47, 026 01 Dolný Kubín, IČO: 42 221 200, v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 10Cpr/2/2013-616 zo dňa 26.06.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru listom zo dňa 16.10.2013 je neplatné. O trovách konania rozhodol tak, že nárok na náhradu trov konania žalobcovi nepriznal.

2. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že nebolo sporným, že medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovaným ako zamestnancom bola dňa 08.11.2007 uzavretá pracovná zmluva, ktorá založila pracovný pomer na dobu neurčitú. V nej bol dohodnutý druh práce - pomocný montážny robotník, pričom miesto výkonu práce bolo dohodnuté mesto Trstená a ďalej „podľa potrieb žalobcu“ ako zamestnávateľa. Z obsahu pracovnej zmluvy ďalej vyplynulo, že medzi stranami sporu bola dohodnutá minimálna mzda s výplatným termínom do 31. dňa nasledujúceho mesiaca (t.j. v súlade s ustanoveniami § 129 ods. 1 ZP k poslednému dňu v mesiaci). Žalovaný listom zo dňa 25.09.2013 dal žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru ku dňu 30.11.2013, pričom podľa nepopretých tvrdení žalobcu, výpoveď bola doručená 30.09.2013. Následne listom zo dňa 16.10.2013 žalovaný ako zamestnanec okamžite skončil pracovný pomer so žalobcom, kde ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru uviedol „nevyplatenie mzdy za mesiac august 2013 a to ani do 15 dní po uplynutí jej splatnosti“, pričom mzda bola splatná k 30.09.2013 a nebola vyplatená ani do 15 dní po uplynutí jej splatnosti.

3. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že práve nevyplatenie mzdy za mesiac august 2013 (a ostatných mzdových nárokov) bola najspornejšou časťou konania a vzhľadom na predmet sporu aj podstatnou okolnosťou pre posúdenie predmetnej veci.

4. Ohľadom mzdy súd prvej inštancie zistil jednak z obsahu pracovnej zmluvy a napokon aj z výplatných pásov žalovaného, že za obdobie od 08/2012 do 12/2012 patrila žalobcovi dohodnutá minimálna mzda v celkovej sume 1.837,50 eur (5 x 367,50) a za obdobie od 01/2013 do 08/2013 (č. l. 364 - 371) v sume 3.014,32 eur (7 x 376,60 + 1 x 378,12), spolu 4.851,82 eur. Z obsahu pracovnej zmluvy ďalej vyplynulo,

že mzda bola splatná vždy k 31. dňu nasledujúceho mesiaca, teda aj k poslednému dňu v mesiaci, ktorý má 30 dní. Mzda za mesiac august 2013 bola splatná k 30.09.2013, ktorá podľa tvrdení žalovaného nebola zaplatená ani do 15 dní od jej splatnosti - do 15.10.2013.

5. Pokiaľ ide o mzdu súd prvej inštancie dokazovaním zistil, že mzda nebola poukazovaná v hotovosti, ale na účet žalovaného (a aj jeho manželky), keďže podľa výpovede svedkyne E. G. a D. T. bola „taká dohoda“ a napokon vyplýva to aj z výpisov z účtov. Výplata mzdy v hotovosti, ako tvrdil žalobca a aj v inej výpovedi svedkyňa E. G., je nepravdivá. Ohľadom mzdy súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca poukazoval žalovanému na jeho účet sumu finančných prostriedkov bez ich bližšej špecifikácie, t.j. bez toho, aby bolo bližšie špecifikované, aká časť z poukázanej sumy je mzdou a aká slúži na úhradu nákladov, ktoré žalovanému v súvislosti s prácou v zahraničí vznikli. Uvedený spôsob poukazovania mzdy počas celej doby trvania pracovného pomeru vyplýva nielen z výpisov z účtu žalovaného a jeho výpovede, ale uvedenú okolnosť potvrdila aj svedkyňa E. G., ktorá vo výpovedi dňa 24.05.2016 potvrdila, že „u nich to fungovalo tak, že sa vkladal nejaký balík peňazí, o ktorý žalovaný požiadal a on veľmi dobre vedel, že z tých peňazí si má zobrať mzdu a diéty“. Podľa súdu prvej inštancie je teda zrejmé, že žalobcom vložená suma finančných prostriedkov slúžila nielen na pokrytie mzdy, ale aj na náhradu nákladov na ubytovanie a ostatné výdavky.

6. Súd prvej inštancie z nepopretých tvrdení žalovaného zistil, že žalobca v roku 2013 (dňa 16.01.2013) vyplatil mzdu za mesiac 10/2012, keďže takto bola platba žalobcom identifikovaná a pripísaná na účet žalovaného (slovom „október“), keď ešte predtým dňa 20.11.2012 bola na účet žalovaného zasielaná platba identifikovaná ako mzda na 09/2012. Z uvedeného vyplynulo, že v roku 2013 bola vyplatená splatná mzda za obdobie od 10/2012 - 12/2012, ktorú súd prvej inštancie započítal na prislúchajúci mzdový nárok žalovaného (aj spolu so mzdou splatnou za obdobie roku 01/2013 do 08/2013). V tejto súvislosti súd prvej inštancie okrem iného zistil, že mzda nebola vyplácaná včas, v tomto smere tvrdenia žalovaného potvrdila aj svedkyňa E. G. (v jej skoršej výpovedi) a svedok H. H.. Táto skutočnosť napokon vyplynula aj z výpisu z účtu formou identifikácie „október“ dňa 16.01.2013, ktorú sám žalobca označil ako výplata mzdy za mesiac 10/2012. V neposlednom rade táto skutočnosť vyplynula aj z e-mailovej komunikácie medzi E. G. a žalovaným.

7. Zhrnúc vyššie uvedené skutkové zistenia vo vzťahu ku mzde, mal súd prvej inštancie za to, že žalobca mal uhradiť žalovanému na mzde (a daňovom bonuse), ktorá mala byť vyplatená v roku 2013 za obdobie od 10/2012 - 12/2012 a od 01/2013 do 08/2013 celkom sumu 4.116,82 eur (1.102,50 eur + 3.014,32 eur). Ide o dohodnutú minimálnu mzdu podľa pracovnej zmluvy deklarovanú výplatnými páskami a mzdovým listom žalovaného za dané obdobie, keď mzda za 08/2013, ktorá bola dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru, bola splatná do 30.09.2013.

8. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že v súvislosti s nákladmi na ubytovanie, ktoré mal uhradiť žalovaný z poverenia žalobcu (aj za ostatných zamestnancov pracujúcich v jeho skupine), že bolo potrebné uviesť, že v priebehu konania žalobca a žalovaný urobili nespornou výšku nákladov, ktoré mal uhradiť žalovaný na ubytovanie 34.202,42 eur. Súd prvej inštancie zistil, že žalovaný v súvislosti s ubytovaním v zahraničí vykonal nasledovné úhrady;

9. Rok 2013 - do 09/2013 sumu 18.466,66 eur (1.699,92 + 2.500,- + 2.500,- + 1.531,48 + 1.432,98 + 2.299,82 + 2.438,20 + 2.438,20 + 62,- + 64,- + 1.500,- - svedčia o tom výpisu z účtu na č. I. 102 - 113 + 78 - 86 + 256 až 290) s tým, že 1.500,- eur uhradil žalovaný 10.09.2013, ale podstatným pre súd prvej inštancie bol súhrn úhrad na ubytovanie vynaložených do 08/2013, ktoré mali byť vyrovnané do 30.09.2013, t.j. rozhodná pre posúdenie veci je výška nákladov 16.966,66 eur.

10. Rok 2012 - od 04/2012 do 12/2012 sumu 25.784,85 eur - 10.838,54 eur (za obdobie od 04/2012 do 09/2012) = 14.946,31 eur (2.340,- + 2.340,- + 2.350,- + 1.210,- + 98,54 + 2.500,- + 2.391,31 + 2.074,- + 2.143,- + 2.500,- + 2.500,- + 1.210,- + 2.128,- - dôkazom čoho boli pre súd prvej inštancie výpisy z účtu na č. I. 256).

11. Podľa súdu prvej inštancie na ubytovanie za obdobie od 09/2012 do 08/2013 uhradil žalovaný celkom sumu 31.912,97 eur = (16.966,66 + 14.946,31), ktorá bola rozhodná pre posúdenie nároku. Hoc žalobca urobil nespornou sumu 34.202,42 eur, táto bola uhradená len za určité, iné vymedzenie obdobia, čo ale pre objektívne posúdenie nároku - od 10/2012, za ktoré boli splatné a vyplatené nároky v roku 2013, bolo irelevantným. Právne relevantnou by sa uvedená suma (a súd zistil, že v inej, oveľa vyššej výške), stala až vtedy, ak by posudzoval nárok na mzdu za obdobie celého roku 2012.

12. Vo vzťahu k ubytovaniu, konkrétne v sume 720,- eur, ktorá bola uhradená z účtu žalovaného dňa 02.07.2013, ktorý výdavok žalovaný započítal na ním vykonanú úhradu za ubytovanie súd prvej inštancie konštatoval, že k tejto platbe pod rovnakým variabilným symbolom bola žalovaným dňa 02.07.2013 uhradená aj suma 80,- eur, teda spolu 800,- eur. Žalobca časť z tejto platby (v rozsahu v akom ju započítal žalovaný) v sume 720,- eur neuznával z dôvodu, že platba bola uskutočnená v meste Trstená a nie v

zahraničí, z ktorého dôvodu nemohlo ísť o platbu za ubytovanie. Keďže vo vzťahu k tejto sume nebol súdu predložený relevantný doklad, ktorý by verifikoval pravdivosť tvrdení žalovaného v tom smere, že skutočne išlo o sumu vynaloženú na ubytovanie a neverifikovali ju ani faktúry za ubytovanie (z tohto obdobia bola predložená faktúra na sumu 1.996,06 eur (č. l. 439), súd prvej inštancie túto platbu do celkových nákladov vynaložených žalovaným za ubytovanie nezapočítal.

13. Podľa súdu prvej inštancie sa stali nespornými aj žalovaným uhradené náklady za mýto, ktoré žalovaný za žalobcu zaplatil v zahraničí v priebehu roku 2012 - 2013, a ktorých výška vyplýva jednak z výpisov z účtu žalovaného tým, že boli z tohto účtu zrazené (vyplatené). Sumu mýta uhradenú žalovaným v rozsahu 347,51 eur urobil žalobca nesporným.

14. Kontrolou výpisov z účtov súd prvej inštancie zistil, že žalovaný na mýto vykonal oveľa viac úhrad. Tieto platby sú vo výpisoch definované okrem „uznaných“ ako „Alexport Autostrad“ alebo „DDzernica PPO, pričom v niektorých dňoch došlo k ich započítaniu na celkovú platbu mýta a na druhej strane niektoré z nich započítané neboli medzi náklady žalovaného, hoc ich úhrada z účtu vyplývala. Súd prvej inštancie kontrolou účtov žalovaného zistil, že ním uhradené náklady na mýto a iné výdavky predstavovali za rok 2012 a 2013 celkom sumu 469,30 eur. V priebehu konania žalovaný tvrdil, že pri zahraničných pracovných cestách kupoval aj materiál pre zamestnancov žalobcu, čo deklaroval aj výpismi z účtu v roku 2013. Išlo o platby v nákupnom centre Hornabach Baumarkt Li vo výške 69,51 eur alebo Jugenherberge Luzer vo výške 301,76 + a vo výške 16,06 = 387,33 eur (č. l. 286). Tieto platby žalobca napokon urobil aj nespornými (viď viaceré tabuľky, v ktorých boli zohľadnené ako súčasť mýta a v rámci neho definované ako „iné platby“ alebo boli započítané na úhradu za ubytovanie).

15. Pokiaľ ide o mýto uhradené žalovaným v celkovej výške 461,19 eur, súd prvej inštancie mal preukázané, že za obdobie od 09/2012 = 33,29 eur (2,15 + 2,17 + 3,87 + 2,19 + 2,19 + 3,93 + 2,20 + 2,20 + 3,97 + 2,22 + 2,22 + 3,98 - viď č. l. 275 výpis z účtu) a za obdobie od 01-10/2013 = 436,01 eur z toho 8,11 eur (za obdobie 09-10/2013), teda do 30.08.2013 predstavovalo sumu 427,90 eur = 2,17 + 2,17 + 3,91 + 2,16 + 2,16 + 3,89 + 2,15 + 2,15 + 3,86 + 2,08 + 2,08 + 3,71 + 301,76 + 16,06 + 69,51 + 2,12 + 2,12 + 3,84 + 2,14 + 2,14 + 3,83 (č. l. 290 - 323).

16. Pokiaľ ide o rozsah (množstvo) odpracovaných dní v zahraničí (Belgicko prípadne Švajčiarsko), súd prvej inštancie pri ich ustálení vychádzal zo mzdového listu, ktorý považoval za jediný jemu predložený hodnoverný doklad, svedčiaci o rozsahu skutočne odpracovaných dní, resp. množstva odpracovaných hodín v danom mesiaci. Iný počet odpracovaných dní ako ten, ktorý je uvedený v mzdovom liste, ani nemohol brať do úvahy, keďže protokoly, ktoré mali byť tiež podkladom k vyčísleniu mzdy, boli predloženého len za 2 mesiace - august a september 2013 (č. l.71 a 75) a nie aj za iné relevantné obdobie. Rozsah hodín „z protokolu“ sa nevyhnutne musel odzrkadliť v mzdovom liste, keďže na základe neho sa vypočítala mzda (ako tvrdili svedkyňa G., ktorá podľa výpovede svedkyne T. ich aj spracovala a tiež žalovaný), ktorý potom svedčí o reálnom množstve dní a hodín ktorý zamestnanec v danom mesiaci odpracoval z určeného fondu pracovného času. Zahraničnú pracovnú cestu definuje v § 2 ods. 2 zákon č. 273/2002 Z. z. o cestovných náhradách - ďalej len „zákon č. 273/2002 Z. z.“ tak, že zahraničná pracovná cesta podľa tohto zákona je čas pracovnej cesty (odsek 1) v zahraničí vrátane výkonu práce v zahraničí do skončenia tejto cesty, teda čas od nástupu žalovaného ako zamestnanca na cestu v zahraničí na výkon práce do iného miesta, ako je jeho pravidelné pracovisko, vrátane výkonu práce v tomto mieste do skončenia tejto cesty v zahraničí. Vychádzajúc z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c) tohto zákona, patrí zamestnancovi vyslanému na pracovnú cestu stravné (okrem cestovných výdavkov a výdavkov za ubytovanie podľa ich špecifikácie vyššie s odkazom na § 4 ods. 1 písm. a/ a b/ tohto zákona). Toto stravné patrí za čas strávený cestou v zahraničí a nie aj na území Slovenskej republiky. Žalovaný strávil na ceste zo Slovenska smerom na Poľsko, resp. na Rakúsko pri ceste do zahraničia 0,5 dňa a pri návrate späť na územie Slovenskej republiky 0,5 dňa, čo vyplýva z výpisov z knihy jász prostredníctvom GPS systému (celková cesta tam a späť trvala prevažne 3 dní). Podľa názoru súdu prvej inštancie, pri absencii iného relevantného dokladu, z ktorého by presne zistil rozsah hodín a trvanie každej jednotlivéj zahraničnej pracovnej cesty a aj prekročenie hranice v tom-ktorom štáte, od rozsahu dní uvedených v mzdovom liste odpočítal 1 deň za cestu na Slovensku (0,5 + 0,5), za ktorú nepatrí náhrada ako pri zahraničnej pracovnej ceste, by podľa názoru súdu prvej inštancie dal jedine objektívny celkový čas za mesačné obdobie, ktorý mohol zamestnanec stráviť pri zahraničnej pracovnej ceste, kým prekročil hranicu Slovenskej republiky.

17. Výšku sadzby stravného pri zahraničných pracovných cestách pre rok 2012 upravuje opatrenie MF SR č. 472/2011 Z. z., ktorý s účinnosťou od 01.01.2012 určilo výšku stravného v Belgicku vo výške 45,- eur a vo Švajčiarsku vo výške 80,- švajčiarskych frankov (CHF). Na rok 2013 výšku základnej sadzby stravného upravuje opatrenie MF SR č. 401/2012 Z. z. účinné od 01.01.2013, ktorý pre zahraničnú pracovnú cestu v Belgicku určuje sumu 45,- eur a vo Švajčiarsku rovnako 80 CHF.

18. Súd prvej inštancie konštatoval, že za rok 2013 žalovaný odpracoval za obdobie od 01/2013 do 08/2013 celkom 174 dní - 10 dní (1 deň cesty v SR na každý mesiac) = 164 dní. Za tento rok patrí žalovanému náhrada vo výške 45,- eur, pričom v období od 11.07.2013 do 15.07.2013 = 5 dní sa žalovaný nachádzal vo Švajčiarsku (viď vyššie vykonané úhrady mýta a ostatných nákladov vo Švajčiarsku v meste Luzer), za ktoré obdobie mu patrí stravné 80,- CHF/1,2414 deň. Žalovanému na stravnom za rok 2013 patrí suma 7.501,50 eur = 159 dní x 45,- eur (7.155,-) + 5 x 80,- CHF (346,35).

19. Za rok 2012 počet odpracovaných dní objektívne preukázali cestovné príkazy (č. l. 374 a nasl.), z ktorých je zrejmy skutočný rozsah odpracovaných dní - 09/2012 - 30 dní (Belgicko), 10/2012 - 25 dní (Belgicko), 11/2012 - 26 dní (Belgicko), 12/2012 - 15 dní (Belgicko), relevantne boli odpracované dni za mesiace 10/2012 - 12/2012 v rozsahu 66 dní (25 + 26 + 15 = 66). Keďže všetky dni tejto cesty boli vykonané v Belgicku, patrí za ne náhrada stravného vo výške 2.970,- eur = 45,- x 66). Spolu za dané obdobie (10/2012 a 08/2013) patrí žalovanému 10.471,- eur (7.501,50 + 2.970,-). V tomto roku (2012) súd prvej inštancie vychádzal z cestovných príkazov, keďže v tomto období sa cesty nezaznamenávali prostredníctvom GPS systému. V podstate forma záznamu pracovných ciest ani spochybňovaná nebola a potvrdil ju aj žalovaný (výpoveď zo dňa 24.05.2016). Súd prvej inštancie nemohol vychádzať z tabuľky, ktorú mala vypracovať svedkyňa T., keďže vo vzťahu k nej zistil nezrovnalosti, keď napríklad v mesiaci júl 2013 je uvedený rozsah v počte odpracovaných hodín „0“ (t.j. nie je uvedený počet dní), počas ktorých mal byť žalovaný mimo dohodnutého miesta výkonu práce, pričom ale z výpisu z účtu žalovaného zistil, že tento v období od 09.07.2013 uhrádzal mýto v smere Poľsko a Nemecko, pričom dňa 11.07.2013 bolo zaplatené ubytovanie a následne dňa 15.07.2013 vykonal úhrady na nákup tzv. iných potrieb v Hornbach Baumarkt v Luzern vo Švajčiarsku. Okrem toho uvedený rozsah hodín podľa tabuľky mal vychádzať z GPS, o ktorom platí nižšie uvedené zistenie.

20. Vo vzťahu k GPS systému súd prvej inštancie zistil, že hoci žalovaný mal používať vozidlo s týmto systémom, čo on ani nepopieral, výpis z knihy jász zaznamenaných prostredníctvom GPS na vozidle TS 909AX nesúhlasí s úhradami, ktoré vykonal žalovaný. V tomto smere bola námietka strany žalovaného prostredníctvom jeho právneho zástupcu dôvodná. Ako príklad uviedol súd prvej inštancie, že v mesiaci január mal žalovaný pracovať v Belgicku v období od 07.01.2013 do 19.01.2013, čo sa sčasti prekrývalo, keďže v medziobdobí - dňa 16.01.2013 bol na účet žalovaného zaslaný vklad (na úhradu za ubytovanie) v sume 3.000,- eur, avšak úhrada za ubytovanie podľa výpisu z účtu sa vykonala dňa 21.01.2013, kedy podľa GPS sa už žalovaný mal nachádzať od 19.01.2013 v Q. na Slovensku. Z uvedeného vyplynulo, že výpis z knihy jász nie je z vozidla, ktoré používal/mal používať žalovaný (zrejme z iného vozidla, ktoré používala druhá skupina pod vedením E. T..)

21. Pokiaľ ide o sumu 2.188,- eur, ktorá sa týka vkladov na účet žalovaného a aj jeho manželky, túto mal súd prvej inštancie preukázanú podľa výpisov z účtu žalovaného, na ktorý boli finančné prostriedky skutočne aj pripísané - teda vklad bol preukázaný jednak podľa potvrdenia o vklade a aj podľa výpisov z účtu žalovaného, ktoré žalovaný vo výške 2.188,- eur nezahrnul do vkladov (výpisy z účtu č. l. 257 - 276 a potvrdenie o vklade č. l. 341 a nasl.).

22. Ďalej súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že žalobca v prospech účtu žalovaného vykonal vklady aj za obdobie od 09.01.2012 do 13.12.2012 v sume 41.382,- eur, čo deklaroval pokladničnými dokladmi o vklade v hotovosti (v sume 1.100,- eur + 2.500,- eur + 3.000,- eur + 1.500,- eur + 1.500,- eur + 969,- eur + 2.500,- eur + 1840 eur + 2.500,- eur + 1.300,- eur + 1.300,- eur + 2.582,- eur + 4.680,- eur + 400,- eur + 800,- eur + 3.514,- eur + 2.350,- eur + 1.280,- eur + 1.610,- eur + 1.197,- eur + 1.210,- eur + 20,- eur + 1.730,- eur = 41.382,- eur. Relevantným pre posúdenie oprávnenosti nároku vyplatenia mzdy za 08/2013 boli však splatné nároky za obdobie 10/2012, ktoré mali byť vyplatené v roku 2013. Preto túto sumu súd prvej inštancie nemohol zohľadniť a započítať, keďže nemal výdavky a všetky mzdové nároky za celé toto obdobie deklarované. Až preukázaním všetkých oprávnených nárokov a nákladov z roku 2012 a porovnaním vkladov by bolo možné dospieť k objektívnemu výsledku. Nie je možné započítať vklady bez toho, aby boli za toto obdobie zohľadnené aj výdavky (a tieto boli súdu deklarované od obdobia 09/2012 - 12/2012). Odhliadnuc ale od uvedeného, ako už súd prvej inštancie konštatoval, podstatným boli mzdové a ďalšie nároky splatné v roku 2013 a tie ako bolo preukázané, mali byť od obdobia 10/2012, keďže za obdobie do 09/2012 boli/mali byť vyplatené 20.11.2012

23. Podľa súdu prvej inštancie v roku 2013 boli vykonané vklady celkovo v celkovej sume 33.846,85 eur, z toho do 30.08.2013 v sume 30.897,- eur a od 09/2012 v sume 2.949,85 eur (33.846,85 eur - 2.949,85 eur = 30.897,- eur. Táto suma je relevantná pre posúdenie nároku - splatnosti mzdy za 08/2013 - 30.897,- eur v tomto roku boli vykonané vklady v sume 3.000,- eur + 1.857,- eur + 1.400,- eur + 1.200,- eur + 100,- eur + 1.510,- eur (dňa 05.02.2013) + dňa 15.02.2013 suma 3.200,- eur + dňa 22.02.2013 suma 840,- eur (identifikovaná ako platba za ubytovanie) + 04.03.2013 suma 1.970,- eur + dňa 12.03.2013 suma 1.484,- eur + dňa 19.03.2013 suma 1.500,- eur + dňa 09.04.2013 suma 2.500,- eur + dňa 17.04.2013 suma

2.680,- eur + dňa 02.05.2013 suma 500,- eur + dňa 19.06.2013 suma 1.712,- eur + dňa 02.07.2013 suma 180,- eur + dňa 09.07.2013 suma 725,- eur za ubytovanie + dňa 16.07.2013 suma 1.702,- eur + dňa 24.07.2013 dňa 814,- eur + 16.08.2013 dňa 1.500,- eur + 30.08.2013 sumu 523,- eur na ubytovanie + 2.600,- eur dňa 03.09.2013 + 24.09.2013 suma 330,- eur + 25.11.2013 suma 19,85 eur (č. I. 121 + 140 + 357 - 358).

24. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že v tomto roku nebola zo strany žalovaného pri vkladoch zohľadnená suma 100,- eur, ktorú sumu súd prvej inštancie musel započítať na vklady žalobcu vykonané v prospech účtu žalovaného, keďže táto platba vyplýva nielen z výpisu z účtu žalovaného, ale aj vkladového lístka žalobcu (č. I. 358). Tiež suma vo výške 734,58 eur bola na účte žalovaného definovaná ako vklad, žalovaný ju nezapočítal medzi vklady, ktoré uskutočnil žalobca, pričom k tejto platbe neboli zo strany žalobcu predložené vkladové lístky, resp. iný doklad o vklade, preto uvedenú sumu do celkových vkladov žalobcu v prospech účtu žalovaného súd prvej inštancie nezapočítal.

25. Napokon súd prvej inštancie konštatoval, že uvedené skutkové zistenia za súčasného právneho posúdenia veci podľa § 34, § 70 a § 118 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) v spojení s opatrením MF SR č. 472/2011 Z. z. a č. 401/2012 Z. z., že žalovanému za obdobie od 10/2012 do 08/2013 patrila na mzde s odkazom na § 118 ZP a náhradách podľa zákona č. 283/2002 Z. z. suma 46.961,98 eur (4.116,82 eur + 31.912,97 eur + 461,19 eur + 10.471,- eur). Žalobca vykonal za toto obdobie úhrady (vklady) v celkovej výške 51.750,- eur. Z uvedeného vyplynulo, že uhradil všetky súdu deklarované a preukázané nároky žalovaného z pracovného pomeru, teda aj za obdobie 08/2013. Z uvedeného vyplynulo, že dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného ako zamestnanca nebol daný. Preto súd prvej inštancie určil, že jeho okamžité skončenie pracovného pomeru dané listom zo 16.10.2013 je neplatné.

26. Pre správne posúdenie veci, teda toho, do akej výšky vznikli žalovanému mzdové nároky (mzda a náhrady pri pracovnej ceste) pri porovnaní s vkladmi uskutočnenými žalobcom na pokrytie týchto pracovnoprávných nárokov, súd prvej inštancie považoval za potrebné zohľadniť nielen transakcie vykonané medzi žalobcom a žalovaným a žalovaným a tretími osobami (ubytovateľmi) v období roku 2013, ale aj za obdobie roku 10/2012, nakoľko tieto boli vyplácané v roku 2013. Keďže žalovaný skončil pracovný pomer z dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru pre ich nevyplatenie za obdobie 08/2013, ktorých splatnosť bola do 30.09.2013, súd prvej inštancie posudzoval len toto relevantné obdobie.

27. Podľa súdu prvej inštancie, všetky uvedené dôvody sa premietli do rozhodnutia súdu o nároku na náhradu trov konania, o ktorých súd rozhodol tak, že podľa § 257 CSP ich žalobcovi nepriznal. Pričom vzhliadol výnimočne dôvody hodné osobitného zreteľa nielen v charaktere sporu, ale aj v tom, že žalovaný sa skutočne dostával do dôkaznej núdze, pokiaľ ide o predkladanie časového obdobia, počas ktorého prekračoval územie Slovenskej republiky, aby podľa pokynov žalobcu ako zamestnávateľa nastúpil na pracovnú cestu mimo miesta dohodnutého výkonu práce (na zahraničnú pracovnú cestu), aké náklady tam hradil, keďže tieto skutočnosti spreď niekoľkých rokov si mohol len veľmi ťažko pamäť a naviac doklady, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, bol povinný odovzdávať a odovzdal žalobcovi ako zamestnávateľovi pre výpočet mzdy a s tým súvisiacich nárokov. Žalobca zostával, naopak, v tomto smere pasívny, majúci vedomosť o tom, že v tomto smere zaťažuje dôkazné bremeno žalovaného. Relevantné doklady - cestovné príkazy a výpisy z GPS mohol predložiť oveľa skôr, keďže bolo zrejmé, že od začiatku ide o sporné nároky. Tieto predložil až po niekoľko násobnom pojednávaní a po zrušení prvostupňového rozhodnutia. Pritom zistenie minimálnej mzdy podľa mzdových listov a pracovnej zmluvy a vykonané pracovné cesty a poskytnuté zálohy na ne boli relevantnými. Aj preto uvedené malo určitý vplyv na zaťaženie tohto konania jeho neprímeranou dĺžkou. Zo všetkých uvádzaných dôvodov súd preto nárok na náhradu trov konania žalobcovi, ktorý bol v spore úspešný, nepriznal s odkazom na § 257 CSP.

28. V zákonnej lehote žalovaný podal odvolanie čo do výroku I., pričom dôvodil, že opakovane žalobca žiadal, aby prvostupňový súd svoj procesný postup zosúladiť s odporúčaniami a pokynmi odvolacieho súdu a vykonal dokazovanie v rozsahu a spôsobom, ako to v skoršom rozhodnutí naznačil odvolací súd, čo sa v danom prípade nestalo a opätovne to žalovaný pokladá za porušenie práva na spravodlivý súdny proces a odňatie možnosti žalovaného konať pred súdom, keďže celé dokazovanie bolo vykonané v prospech zamestnávateľa a v neprospech zamestnanca ako žalovaného, pričom neoprávnene požadoval predkladanie účtovných dokladov zamestnávateľa od žalovaného, hoci tento nimi preukázateľne nemohol disponovať. A to aj z toho dôvodu, že odvolací súd v skoršom rozhodnutí uviedol, že prvostupňový súd mal žiadať účtovné doklady od žalobcu a neuspokojiť sa s argumentmi, že predkladanie účtovníctva je nevhodné, nakoľko účtovné doklady sú spôsobilé objektívne ozrejmiť skutkový stav veci. Pre neposkytnutie účtovných dokladov zo strany žalobcu nebolo

možné špecifikovať, ktoré z platieb, ktoré žalobca poskytol na účet zamestnanca, mali predstavovať mzdy a ďalšie mzdové nároky a ktoré z finančných prostriedkov mali predstavovať náklady spojené so služobnými cestami. Samotný žalobca de facto pripustil, že bez ustálenia presnej výšky nákladov, ktoré by bol žalovaný povinný za zamestnávateľa hradiť, nie je možné zistiť rozdiel, resp. zostatok, ktorý bol žalovaný oprávnený si ponechať titulom mzdových nárokov. Podľa právneho názoru žalovaného, je tak nutné prísne špecifikovať výšku nákladov, spojených so služobnými cestami, aby bolo možné vyčíslieť rozdiel, resp. zostatok a špecifikovať tak finančné prostriedky určené na úhradu mzdy a mzdových nárokov. Súd nezohľadnil náklady, ktoré žalovaný vynaložil v súvislosti so služobnou cestou do Švajčiarska, kde žalovaný hradil náklady na ubytovanie za seba a celú partiu zamestnancov a živnostníkov vyslaných žalobcom, hoci žalobca vykonanie služobnej cesty vôbec nerozporoval a sám ju potvrdil, dokonca i výpisom zo zariadenia GPS. Pokladá za neprimerané zaťažovanie žalovaného a porušenie princípu rovnosti strán, keď súd požadoval od žalovaného ako bývalého zamestnanca, aby predkladal na svoju obranu účtovné doklady, hoci mal preukázané, že sa nachádzajú u žalobcu. V danom prípade nezohľadnil náklady na služobnú cestu do Švajčiarska. Považuje za hrubé porušenie práva na spravodlivý proces a znevýhodnenie žalovaného ako slabšej strany sporu, pokiaľ súd predkladanie týchto dokladov požadoval od žalovaného. Prvostupňový súd nepostupoval nezávisle, keď s ohľadom na neposkytnutie súčinnosti, resp. neposkytnutie účtovných dokladov zo strany žalobcu, sám suploval pozíciu žalobcu v napadnutom rozhodnutí, pričom vyčíslil, aké finančné prostriedky zaslal žalovaný na účet žalobcu, aké finančné prostriedky bol žalovaný povinný použiť na úhradu nákladov na služobné cesty a koľko mu teda ostávalo na úhradu mzdy a mzdových nákladov. Výpočet vykonaný súdom je nesprávny a jedná sa len o čisté domnienky, ktoré sú celkom jasne v rozpore s výsledkami objektívne vykonaného dokazovania a rozhodnutie súdu je svojvoľné a arbitrárne, keďže nevychádza z výsledkov vykonaného dokazovania. Súd nezohľadnil náklady na ubytovanie v súvislosti s pracovnou cestou do Švajčiarska, ktorú samotný žalobca nerozporoval. Zároveň odmietol zohľadniť náklady na ubytovanie v sume 800,- eur vynaložené na ubytovanie v Trstenej, a to z dôvodu chýbajúcich účtovných dokladov. Nie je ani jasné, ako postupoval pri výpočte tzv. diét. Súd prvej inštancie zistil neúplne skutkový stav a nevyporiadal sa so všetkými skutkovými a právnymi okolnosťami, významnými pre rozhodnutie vo veci samej. Jednoznačne znevýhodnil žalovaného, keď na neho uvalil bremeno dokazovania a predkladania účtovných dokladov svojho bývalého zamestnávateľa miesto toho, aby si tieto doklady vyžiadal sám. Súd sa nevysporiadal s aplikáciou ustanovenia § 319 CSP, a teda nepreniesol dôkazné bremeno na žalobcu, hoci v individuálnych pracovných sporoch platí, že pokiaľ je to nevyhnutné pre riadne zistenie skutkového stavu, súd je povinný obstaráť dôkazy za účelom riadneho preskúmania skutkového stavu. Namietal tiež, že súdu sa nepodarilo odstrániť rozpory v tvrdeniach svedkyne G.. Pokiaľ žalobca v priebehu dokazovania predložil 3 tabuľky, ktoré mali obsahovať sumarizáciu platieb, ktoré žalobca poskytol žalovanému na jeho účet, pričom tieto platby mali obsahovať akési súhrnné balíčky, alebo platby, ktoré v sebe mali obsahovať dohromady aj platby miezd a ďalších mzdových nárokov zamestnanca. Každá z tabuliek obsahuje úplne odlišné informácie. Preto neobstoja tvrdenia žalobcu, že zamestnanec si mal zo zaslaných peňažných prostriedkov mzdové nároky jednostranne strhávať. Okrem toho poukázal na to, že žalobca si odporuje v tvrdeniach, akú celkovú finančnú výšku úhrad poskytol žalovanému. Žalobca nebol schopný žiadnymi relevantnými dokladmi preukázať výšku mzdy, ktorá mala byť žalovanému uhradená, vrátane ďalších mzdových nárokov, ako sú cestovné náklady a náklady poskytnuté na stravu počas služobných ciest, ako aj ďalšie náklady na úhradu ubytovania v zahraničí. Samotné diéty sú vypočítané nesprávne, nakoľko žalobca uvádza, že pri ich výpočte vychádzal z GPS zariadenia, ktoré predložil súdu. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že tieto údaje sa nezhodujú s jeho pracovnými cestami do zahraničia. Podľa žalovaného napadnuté rozhodnutie okresného súdu je nesprávne, arbitrárne a nepreskúmateľné, a tým aj nezákonné.

29. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca tak, že skutočnosti uvádzané žalovaným považuje za nedôvodné a navrhol rozsudok potvrdiť. Poukázal na to, že účtovné doklady by podľa tvrdenia žalovaného mali byť u žalobcu a malo by z nich vyplývať, že finančné prostriedky, ktoré žalobca žalovanému neposkytol, nepostačovali na uspokojenie jeho mzdových nárokov. Relevantným dôkazom bol práve výpis z účtu žalovaného, nakoľko z neho jednoznačne vyplývalo, aké finančné prostriedky mu boli poskytnuté a aké úhrady z nich realizoval. Žalovaný neodôvodnene vytýka súdu nesprávnosť výpočtov, ktoré sa týkajú cestovných náhrad, či znevýhodňovania žalovaného. Súd pri vzniknutých pochybnostiach ohľadom záznamov z GPS konal v záujme žalovaného, keď mu priznal nároky v súvislosti s pracovnými cestami tak do Belgicka, ako aj Švajčiarska. Súd zistil skutkový stav úplne, kde bola jednoznačne ustálená maximálna výška mzdových nárokov žalovaného, vrátane výdavkov na ubytovanie a iné, ktoré hradil žalovaný. Záverom konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

30. V replike k podanému vyjadreniu žalobcu žalovaný uviedol, že pokiaľ žalovaný, ako zamestnanec všetky náklady súvisiace so zahraničnými cestami riadne uhradil a účtovné doklady o úhrade týchto nákladov, súvisiacich so zahraničnými cestami riadne odovzdával zamestnávateľovi, čo žalovaný ako zamestnávateľ ani nerozporoval, a túto skutočnosť potvrdila aj svedkyňa G. ako účtovníčka žalobcu, je zrejmé, že tieto skutočnosti boli nesporné. Opätovne poukázal na aplikáciu ustanovenia § 319 CSP, teda na tú skutočnosť, že dôkazné bremeno predkladania dôkazov, ku ktorým zamestnanec nemá prístup, sa prenáša v tomto prípade na žalobcu. Zároveň tvrdil, že žalovaný predložil v rámci konania dôkazy preukazujúce, že žiaden dlh na ubytovaní mu nevznikol, resp. že všetky náklady za ubytovanie vždy riadne uhradil, a teda akékoľvek náznaky toho, že zamestnanec určitým spôsobom spreneveril peňažné prostriedky, ktoré mu boli zverené za účelom úhrady ubytovania v zahraničí, pokladá za ničím nepodložené tvrdenie. Opätovne navrhol, aby súd žalobu žalobcu zamietol.

31. V duplike sa žalobca vyjadril tak, že žalovaný neuviedol žiadne podstatné tvrdenia, a preto sa pridrižiava všetkých doterajších vyjadrení.

32. V zákonnej lehote podal odvolanie proti rozsudku vo výroku II. o trovách konania žalobca, keď dôvodil, že napadnuté rozhodnutie nepovažuje za správne, nakoľko súd pri rozhodovaní o priznaní nároku na náhradu trov konania nepostupoval podľa ustanovenia § 255 CSP, ale podľa ustanovenia § 257 CSP, pričom má jednoznačne za to, že neboli splnené kumulatívne podmienky pre postup súdu podľa tohto ustanovenia. Z výsledku sporu nevyplýva dôvod pre uplatnenie moderačného práva. Jeho procesná aktivita vyplývala z obrany, ktorú v konaní volil žalovaný a bola vždy reakciou na žalovaným tvrdené skutočnosti a dôkazy, pričom esenciálnym kritériom pre jeho postoj bolo vyhodnotenie celkovej dôkaznej situácie, ktorá sa vytvorila v momente, keď žalovaný súdu preukazoval výdavky, ktoré v spojení s výkonom práce pre žalobcu mal. Popiera, že by svojím konaním a postojom prispieval k predĺžovaniu sporu, poukazujúc na neúčelné a nehospodárne úkony v spore zo strany žalovaného, ktorý prostredníctvom právneho zástupcu produkoval tvrdenia o existencii ďalších výdavkov, ktoré nevedel preukázať. Ak žalovaný disponoval dokladmi o prijatých finančných prostriedkoch a výdavkoch, mal a mohol jednoznačne ustáliť, do akej dôkaznej situácie sa v konaní dostane. Dôkazná núdza, na ktorú poukázal súd preto nemôže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý by žalobcovi nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania. Žalobca pritom podotkol, že nedisponoval dokladmi o úhradách žalovaného na ubytovanie. Preto, ak žalovaný tvrdil, že z finančných prostriedkov poukázaných mu žalobcom hradil náklady na ubytovanie a z týchto nemohli byť pokryté jeho mzdové nároky, musel tieto preukázať, pričom tak učinil práve výpismi z účtu a potvrdením zo strany ubytovateľa, ktorý mu potvrdil úhrady v sume totožnej s úhradami podľa výpisu z jeho účtu. Ak súd v podstate všetky odpracované dni považoval za dni strávené pracovnými cestami v zahraničí, určil tým maximálne možné nároky žalovaného na cestovné náklady, potom výslovne v prospech slabšej strany sporu ustaloval, či poskytnuté finančné prostriedky zo strany žalobcu postačovali na pokrytie všetkých nárokov a výdavkov na strane žalovaného. Charakter sporu nemôže zmeniť nič, navyše ak v konaní vyšlo najavo, že žalobca plne dôveroval žalovanému a zveroval mu finančné prostriedky, z ktorých bol obžalovaný oprávnený uspokojovať nielen svoje nároky, ale bol povinný pokrývať náklady, ktoré mu v súvislosti s výkonom práce vznikli. Z uvedeného dôvodu potom navrhoval, aby odvolací súd zmenil výrok o náhrade trov konania tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

33. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že neexistujú žiadne dôvody pre zmenu rozhodnutia. V danom prípade žalobca nešpecifikoval, v čom mala spočívať nesprávnosť právneho posúdenia veci, prípadne v čom malo spočívať pochybenie súdu. Žalovanému nemožno pričítať za vinu dôkaznú núdzu, spočívajúcu v nemožnosti predložiť súdu účtovné doklady. Žalovaný má za to, že žalobcovi právny nárok na náhradu trov konania nevznikol, ale práve naopak, má za to, že právny nárok vznikol žalovanému.

34. V replike k podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca tak, že žalovaný jediný mohol súdu preukázať vynaloženie nákladov v súvislosti s pracovnými cestami. Nevykonanie dokazovania ohľadom ním realizovaných úhrad pritom žalovaný použil ako odvolací dôvod a tvrdil, že disponuje všetkými dokladmi o nákladoch spojených s ním vykonanými pracovnými cestami. Žalobcovi je nejasné, na základ čoho žalovaný neustále usudzuje, že podľa pokynu odvolacieho súdu mal žalobca predkladať účtovné doklady ohľadom výdavkov na pracovných cestách, prekvapivo tvrdiac po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie, že nimi nedisponuje. Dôkaznú núdzu na strane žalovaného podľa žalobcu nemožno tvrdiť a preto trvá na podanom odvolaní.

35. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaných odvolaní v rozsahu danom ustanovením § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

36. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

37. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

38. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného, formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (ustanovenie § 380 ods. 1 CSP).

39. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

40. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd neúplne a nesprávne zistil skutkový stav veci, keď nepreskúmal účtovníctvo žalobcu, uskutočnil výpočty z nepravdivých údajov, nevzhladol rozpory v žalobcom predkladaných dôkazoch a neriadil sa pokynmi odvolacieho súdu, odvolací súd túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav veci, a to v súlade s pokynmi odvolacieho súdu, keď v konaní bola jednoznačne ustálená maximálna výška mzdových nárokov žalovaného, vrátane stravného, výdavkov na ubytovanie, úhrady mýta, ktoré hradil žalovaný a výška poskytnutých finančných prostriedkov žalovanému, ktorých vzájomným odpočítaním bol určený na strane žalovaného kladný rozdiel. To znamená, že bolo preukázané, že v čase skončenia pracovného pomeru zo strany žalovaného bola žalovanému mzda za mesiac august 2013 skutočne vyplatená tak, ako to správne konštatoval súd prvej inštancie. Zo žalobcom predložených účtovných dokladov jasne vyplynulo, že úhradu mzdy za august 2013 v prospech žalovaného riadne zaúčtoval. Súd prvej inštancie potom mzdové nároky za rozhodujúce obdobie rokov 2012 a 2013 v zmysle predložených dôkazov ustálil správne. Súd prvej inštancie totiž mohol už na základe predložených výpisov z účtu žalovaného dospieť k záveru o dôvodnosti žaloby žalobcu, keď z nich vyplynuli rozhodujúce skutočnosti, pričom súd prvej inštancie z výpisov z účtu nad rámec skutkových tvrdení žalovaného zistil i ďalšie výdavky, ktoré použil na prospech žalovaného.

41. Pokiaľ ide o námietku žalovaného ohľadne nesprávneho určenia cestovných náhrad, odvolací súd konštatuje, že táto námietka neobstojí, nakoľko súd prvej inštancie v podstate všetky odpracované dni považoval za dni strávené pracovnými cestami v zahraničí, čím určil maximálne možné nároky žalovaného na cestovné náhrady, čím vyslovene v prospech slabšej strany sporu, t.j. žalovaného ako zamestnanca ustaloval, či poskytnuté finančné prostriedky zo strany žalobcu postačovali na pokrytie všetkých nárokov a výdavkov na strane žalovaného. Uvedené potom bolo možné ustáliť už po predložení výpisov zo strany žalovaného, ktorý ich nevyhnutne musel súdu poskytnúť za účelom preukázania výdavkov na ubytovanie. Určenie maximálnej výšky cestovných náhrad vyplýva aj z toho, že súd prvej inštancie správne uzavrel, že záznamy z GPS sa netýkajú vozidla, ktoré mal viesť v rozhodnom čase žalovaný. Súd prvej inštancie správne postupoval pri vzniknutých pochybnostiach ohľadom záznamov

z GPS výsostne v záujme a v prospech žalovaného, keď mu v podstate priznal nároky v súvislosti s pracovnými cestami tak do Belgicka, ako aj Švajčiarska, ako by pracoval výlučne v zahraničí. Súd prvej inštancie teda v súlade s pokynom odvolacieho súdu ustálil maximálne mzdové nároky žalovaného, aby bez akýchkoľvek pochybností mohol určiť, či poskytnuté finančné prostriedky zo strany žalobcu pokryli za rozhodné obdobie po úhrade nákladov za ubytovanie a nákladov na úhradu mýta nároky žalovaného. Aj odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že v tomto postupe nemožno vzhľadom na nesprávnosť tak, ako ju vymedzil žalovaný, keď v dôsledku spôsobu poskytovania finančných prostriedkov, jednak na úhradu nákladov na ubytovanie a jednak na úhradu mzdových nárokov žalovaného bez ich bližšej špecifikácie, bolo možné jedine výpočtom, aký vykonal súd za účelom zistenia, či bola žalovanému uhradená mzda za mesiac august 2013.

42. Neobstojí ani námietka žalovaného ohľadom účelovej viazanosti poskytnutých finančných prostriedkov, nakoľko žalovaný z nich bežne realizoval buď úhrady za ubytovanie, alebo si ich ponechával na úhrady mzdových nárokov. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že podstatnou skutočnosťou bolo, že pracovný pomer skončil žalovaný so žalobcom len pre údajné nevyplatenie mzdy za mesiac august 2013, čo znamená, že finančné prostriedky, ktoré mu žalobca bez špecifikácie poskytol, majú slúžiť na pokrytie jeho mzdových nárokov.

43. Pokiaľ ide o obranu žalovaného týkajúcu sa toho, že náklady, ktoré vynaložil za ubytovanie, prevyšujú úhrady realizované z jeho účtu, odvolací súd vyhodnotil túto ako nedôvodnú, keďže už v prvom odvolaní žalovaný tvrdil, že disponuje dokladmi o všetkých výdavkoch, ktoré v súvislosti s pracovnými cestami mal. Práve na základe toho, že dokazovanie týmito dokladmi nebolo vykonané, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil. Napokon aj sám žalovaný potvrdil, že získal a súdu predložil potvrdenie od ubytovateľa v Belgicku o tom, v akej výške realizoval úhrady za ubytovanie, pričom tieto úhrady v plnej výške súd prvej inštancie zohľadnil. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že nebolo zrejmé, aké ďalšie výdavky mal žalovaný na mysli, keďže nepostačuje, ak žalovaný neurčito tvrdí, že existujú ďalšie výdavky, nakoľko v súdnom konaní zaťažuje žalovaného aj bremeno tvrdenia, t.j. povinnosti tvrdiť konkrétne výdavky a ich výšku, ktorú musel zaplatiť nad rámec toho, čo realizoval zo svojho účtu, čo však vykonané nebolo. V tejto súvislosti má odvolací súd za to, že ani nedošlo k porušeniu pravidiel, ktoré sa týkajú rozhodovania v individuálnych pracovných sporoch so slabšou stranou.

44. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku sa nestotožnil ani s ďalšími skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie tak, ako boli uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne názory, ku ktorým mal dospieť už súd prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že podľa rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04 do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov a ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná.

45. Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku odvolateľa o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Vo všeobecnosti je náležitou východiskovou úvahou žalobcov o nevyhnutnosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia zodpovedá povinnosť súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil zákonom zodpovedajúcim spôsobom, pričom právo na súdnu ochranu nemožno zamieňať s právom strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s právom na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Z uvedeného dôvodu potom, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu, nedochádza k porušeniu daného práva. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných základných práv podľa rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 344/2010 dosahuje len také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

46. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávanej veci aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa

súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody žalovaného boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil.

47. Odvolací súd konštatuje, že výrok o nároku na náhradu trov konania, ktorý nebol priznaný žalobcovi z dôvodu existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, pokladá za vecne správny a odvolacie námietky odvolateľa vyhodnotil ako nedôvodné. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania, pričom nové ustanovenie § 257 CSP je formulované podstatne všeobecnejšie než ustanovenie § 150 ods. 1, 2 OSP a vytvára väčší priestor na voľnú úvahu súdu. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. V danom prípade považoval aj odvolací súd povahu a okolnosti sporu za také, ktoré možno zahrnúť pod dôvody osobitného zreteľa, keďže medzi žalobcom a žalovaným neprebíhal štandardný pracovnoprávny vzťah, pokiaľ ide o úhradu nárokov na mzdu a iných nárokov súvisiacich najmä so zahraničnou pracovnou cestou. Odvolací súd má tiež za to, že za dôvody hodné osobitného zreteľa možno považovať aj podiel oboch strán na vzniku a priebehu samotného sporu, keďže spôsob poskytovania finančných prostriedkov, jednak na úhradu nákladov na ubytovanie, úhradou nákladov na mýto a jednak na úhradu mzdových nárokov žalovaného, prebiehal bez ich bližšej špecifikácie a takýto spôsob pretrvával medzi sporovými stranami počas celého zmluvného vzťahu.

48. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 257 CSP tak, že nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní proti žalovanému úspešný z rovnakých dôvodov ako v prípade nároku na náhradu trov konania pred prvostupňovým súdom.

49. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)